

Jij bent de volgende
Een hand vol bloed

Jij bent de volgende
Een hand vol bloed

Krisha van der Male

Auteur: Krisha van der Male
Coverdesign: Alyssa Noordegraaf en NEOSiAM
ISBN: 9789403616308
© Krisha van der Male

Jij bent de volgende

Dag 1 07:58 uur

Ik haal nog een keer de borstel door mijn bruine golvende haar. Mijn haar klit eigenlijk nooit en dat is heerlijk, maar het is bijna altijd statisch. Het is de op een na laatste dag voor de zomervakantie en we zijn er allemaal echt blij mee. Het enige wat we minder vinden is dat we elkaar zes weken niet gaan zien.

Ik doe mee aan een project. 'Wat gebeurt er wanneer je kinderen vanaf de middelbare school een leefstijl voorlegt.' Nu zitten we in het eerste jaar van het mbo, we gaan bijna naar de tweede. Vanaf de zomer tweeduizendveertien ben ik al met dezelfde zessentwintig mensen. In al die tijd zijn er maar zes nieuwe kinderen bijgekomen. We zijn op elkaar aangewezen en kennen elkaar door en door. We wonen op de derde verdieping van onze school. Hij is helemaal omgebouwd voor ons, we hebben allemaal onze eigen slaapkamer. Er is een groepsruimte, een keuken en een badkamer.

Over een kwartier begint mijn les, niet dat ik me hoeft te haasten. Het is een trap omhoog en dan weer twee naar beneden. Er is, maar een minpunt aan ons leven we zitten in het andere oudere gebouw van de school.

Er wordt op mijn deur geklopt, maar nog voor ik kan vragen wie het is wordt hij al opengetrokken. Mijn drie beste vriendinnen komen naar binnen stormen. Jill haar lange blonde haar valt over haar schouders als ze op mijn bed gaat zitten. Emma volgt haar voorbeeld en gaat naast haar zitten, alleen Emily blijft in de deuropening staan. Ze kijkt naar me alsof ik iets van haar gestolen heb, zij is een van de personen

die pas bij ons is komen wonen begin van dit schooljaar. Ze is heel erg aardig alleen soms een beetje vaag en veel minder druk dan wij zijn.

“Lauren, je gelooft nooit door wie Emily voor het schoolfeest gevraagd is,” zegt Emma.

“Uhm ik denk dat het Bennie was.” Ik kan het niet zeggen zonder te lachen. Bennie is echt de grootste sukkel van heel de school en helaas woont hij bij ons. Hij sluit zichzelf altijd buiten en als je iets aardigs tegen hem zegt blijft hij je achtervolgen.

“Ieuw! Nee, gelukkig niet.” Reageert Emily.

“Nou zolang het Lucas niet was, ben ik blij voor je.”

“Tuurlijk was het Lucas niet, hallo jullie horen bij elkaar.” Zegt Jill lachend.

“Het was Jesse.” Terwijl Emily het zegt begint ze te blozen. Ik giechel en wil haar van alles vragen, maar ik krijg de kans niet. Emma houdt haar telefoon in de lucht zodat wij goed kunnen zien dat het al vijf over acht is. Mijn vriendinnen staan op en lopen naar de deur terwijl ik mijn tas pak.

We staan al boven aan de trap als ik me niet meer kan herinneren of ik mijn oordopjes in mijn tas heb gestopt. Terwijl we door de gang lopen rommel ik tussen mijn spullen, spierwitte oordopjes zou je toch wel kunnen vinden zou je denken.

“Girls ik denk dat ik mijn oordopjes ben vergeten van mijn make-uptafel.”

Nog voor ik antwoord heb gekregen heb ik me al omgedraaid.

“Ga je ze nu echt nog halen?” Hoor ik Jill achter me roepen.

“Ja.” Roep ik over mijn schouder terug.

Ik ren de trap weer af terug naar onze verdieping. Beneden aan de trap duw ik de zware klapdeur open waar een bord hangt met niet betreden. Natuurlijk komen er echt wel eens verdwaalde eerstejaars of een paar stomkoppen die grappig willen doen, maar verder is het hier stil, rustig, maar vooral vertrouwt en veilig. Ik loop langs de eerste slaapkamers die van mij komt als vierde. Ik doe mijn deur open en loop in een rechte lijn naar mijn make-uptafel. Gelijk zie ik ze liggen, spierwitte oordopjes speciaal gekocht voor school. Ik pak ze draai me om en schrik me vervolgens dood. Een klungelige blonde jongen, met een zwarte bril met een te groot montuur staat in de deuropening.

“Bennie? Ik schrik me rot.”

“Sorry... maar uhm ik, ik wilde je... iets vragen.”

“O, is het belangrijk? Want we hebben zo les en het is al laat.”

“Uhm... nou, eigenlijk.”

Ik kijk een beetje spottend naar hem. Ik wil best naar hem luisteren, maar ik wil niet te laat komen. Met een hoofdbeweging probeer ik aan te geven dat hij echt moet opschieten. Ik heb geen eeuwen de tijd.

“Weet je, wat het ook is, vertel het me vanmiddag als ik meer tijd heb. Is dat oké?”

“Uhm, ja goed.”

Snel loop ik langs hem en doe ik mijn deur dicht. Niet op slot ik vertrouw iedereen hier met mijn leven en daar komt nog eens bij dat alles wat er ligt niet echt heel bijzonder is. Alleen mijn tv misschien, maar die is een beetje zwaar om onopvallend mee te nemen.

Dag 1 14:25 uur

Ik zit in de klas naast Lucas we zijn bezig met ons eindproject. Met de hele klas maken we een escape room. Iedereen is opgedeeld in een tweetal, of nou ja eigenlijk mochten we een partner kiezen. We zijn er al weken mee bezig, maar vanavond is het zo ver en gaan we hem dan eindelijk spelen. De docenten splitsen de teams dan weer op in vieren. Super spannend natuurlijk, want het winnende team mag een film kijken en laat naar bed en zo. Eigenlijk is dat niet eens echt een bijzondere prijs, want films kijken kunnen we altijd als we daar zin in hebben en laat naar bed gaan we altijd. Maar ach het gaat uiteindelijk om het idee. Lucas legt zijn arm om mijn schouders terwijl hij me laat zien wat voor vragen hij bedacht heeft. Het is een hele code in morse en het duurt even voor ik hem zelf helemaal ontcijferd heb. Wanneer ik bezig ben met het laatste stukje wordt hij door onze docent geroepen.

“Ik ben zo terug.”

“Doe maar rustig aan. ”

Voor hij opstaat en wegloopt geeft hij me stiekem een kus. Ik voel dat ik lichtjes begin te blozen.

“Oké, schiet toch maar een beetje op.”

Hij grijnst, zijn blauwe ogen stralen en zijn donkerblonde haar piekt alle kanten op. Ik slaak een zucht en wil weer verder gaan met zijn code op te lossen.

“Lauren?”

“Jezus!” Met een kloppend hart draai ik me om. Tegenover me staat Bennie, zijn haar zit strak in de Gel. Als hij die veel te grote bril met die jampot glazen nou niet had, was hij